

[Grethe Fenger Møller]

godkender ikke redegørelser i Folketinget. Jeg synes egentlig, at hr. Albrechtsen bare med den lille bemærkning har vist, hvor tom og hul hans argumentation er ikke bare i spørgsmålet om godkendelse af redegørelser, men i hele denne sag.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Lasse Budtz for en kort bemærkning – for sin sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Jeg vil gerne sige, at man godkender, som fru Grethe Fenger Møller sagde, ikke redegørelser. Vi godkender derimod forhåbentlig de fem punkter, der står i denne dagsorden, og det er det afgørende for os.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Når jeg vælger et måske lidt sært tonefald ved korte bemærkninger, er det, fordi det generer mig, at hele debatten skal føres ved korte bemærkninger.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg skal i mit ordførerindlæg her i forespørgselsdebatten være konstruktiv i den forstand, at jeg ikke skal stå og gentage alle de ting, som jeg sagde før under redegørelsesdebatten, men jeg forstår naturligvis formålet med at stille en forespørgsel efter en redegørelsesdebat. Det er for at kunne stille dagsordensforslag, det kan man ikke under redegørelsesdebatten, og nu foreligger der et par dagsordensforslag, og dermed er så formålet opfyldt, og så må vi jo stemme om dem.

Jeg skal ganske kort erindre om nogle ganske få hovedpunkter fra mit indlæg under redegørelsesdebatten.

Vi mener i Venstre, at ministerens redegørelse af 29. januar og forklaringerne i udenrigspolitisk nævn klart og ærligt har belyst, hvordan det forholder sig med ABM-traktaten i almindelighed og med moderniseringen af Thulebasens radar i særdeleshed.

Vi lægger vægt på en række betragtninger. For det første den, at moderniseringen af radaranlægget ved Thule ikke ændrer fundamentalt ved dets karakter. Moderniseringen vil faktisk forøge sikkerheden mod atomkrig derved, at varslingsystemets troværdighed

styrkes, og at risikoen for fejlagtige gensvar formindskes. Vi hæfter os dernæst i mit parti ved den amerikanske administrations forsikringer over for den danske regering om, at det moderniserede varslingsanlæg ikke kan afprøves og ikke vil blive afprøvet som et ABM-system, og for det tredje ved den danske regerings forsikring om – gentagne gange også udsendt som pressemeddelelser – at det er regeringens klare forventning, at der heller ikke i fremtiden på forsvarsområderne i Grønland vil foregå offensive aktiviteter eller sådanne, der er i strid med eller undergraver ABM-traktaten. Den danske regering har også gjort den amerikanske regering bekendt med dette grundlæggende danske synspunkt.

Den sidste betragtning har med suveræniteten at gøre. Det er ikke sådan, at vi bare skal ligge på den lade side og sove, for dette er et radaranlæg, der ligger på dansk suverænitetsområde, og derfor må vi naturligvis have en ret til og en interesse i at forsøge at sikre, at ABM-traktaten eller andre regler i denne henseende bliver overholdt.

Jeg understregede – og det skal så være mine sidste ord – at den autoritative udlægning, den endelige og den bindende, den, som er afgørende for, hvordan ABM-traktaten skal forstås på disse områder, kun kan foretages af de to traktatparter, nemlig USA og Sovjetunionen, i det særlige stående udvalg, The Standing Consultative Commission.

Og så håber jeg, at denne forespørgselsdebat ikke skal få et lige så langvarigt forløb som redegørelsesdebatten.

Jeg vil til slut gerne takke Socialdemokratiets ordfører. Jeg synes, at det fra starten af redegørelsesdebatten blev klart, at man ikke ville underkastes noget krydsforhør her om det ene og det andet punkt, og det har vel trods alt bidraget til, at debatten ikke blev helt så langvarig, som man kunne have frygtet på forhånd.

Pelle Voigt (SF):

Denne forespørgselsdebat er jo den foreløbig sidste i en lang række diskussioner om de dansk-amerikanske forsvarsområder i Grønland, og jeg synes, der måske kunne være behov for at kaste et ganske kort blik på, hvad der er sket i årene, siden disse forsvarsområder blev indrettet. For karakteristisk er